

När de andra faller

Pelle Blohms skildring utvecklas till ett slags litterär roadmovie från bluesblå till noir, en karriärodysse i världens populäraste sport med många reflekterande och kronologibrytande avstickare in i det egna jaget, litteraturen, musiken och geografin. Vid ratten en rotlös och rastlös sökare. En känslig, lite skygg ung man mån om sin integritet under den bollvinnande mittfältskrigarens ruffa och tuffa yta.

Med en alldeles egen berättarröst som han skrivit sig till.

Ibland med lite bitter beska och otrygg när allt har gått i stå, ömsint mot kompisar och familj, sårad, rädd och rasande inombords vid konflikter med auktoritära tränare – ibland lyrisk under karriärens konjunkturuppgångar då fotbollen flyter på.

Det går inte att komma förbi en jämförelse med storsäljaren *Jag är Zlatan Ibrahimovic : min historia*. Den känns inte helt autentisk och alltigenom trovärdig. David Lagercrantz har gjort ett bra jobb, men Zlatans röst hörs inte riktigt.

Blohms skildring däremot har det självupplevdas omisskännliga autenticitet. Han tar oss på ett självklart sätt in i karriärens alla omklädningsrum och ut på plan, genom framgångar och motgångar, klubbyten, perioder av sviktande självkänsla, karriärgrubbel och identitetssökande både på och utanför planen.

Fotbollslivet pendlar mellan himmel och helvete: kamratskapet, konkurrensen, antipatierna och

uppgörelser med auktoritära ledare och tränare, utslagningen och utmobbingar, flyt, oflyt och skador... Han skonar vare sig själv eller de människor han möter inom fotbollen. Hårda ord och tuffa omdömen ibland men väl underbyggda.

Blohm har arbetat hårt med formen. Lite åbakig ibland men å andra sidan är den ju ett uttryck för hans förkärlek för att filosofera och reflektera. Det krävs frihet i formen när en fotbollens stäppvarg söker sin sanna identitet i en värld av fotbollar och gräsrektanglar där konkurrensen är mördande och flockarna växlar med silly seasons brunstperioder.

”Det finns ingen verklighet utom den som ryms inom oss. Det är därför som många människor lever ett så överkligt liv. De tar de yttre bilderna för verklighet och tillåter aldrig den inre världen att göra sig gällande.”

Så lyder en nyckelpassage i Hermann Hesses kultroman Stäppvargen. Den finns som en klangbotten i Pelle Blohms bok. Han har verkligen tagit fasta på Hesses existentiella utsaga. Det visar han i När de andra faller... där vi möter både den unge forwarditen och den mogne författaren som har släppt fram sin begåvning och livserfarenhet. Det känns som han hittat hem. Jag har aldrig läst en så övertygande fotbollsskildring.